

reduktionen skal opnås i de nuværende 15 EU-lande. Der indregnes ikke en eventuel gevinst fra medlemskab af Polen, Ungarn eller andre nye lande.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jamen så giver ministeren jo ikke Japan ret. Så har Japan jo ret i sin kritik, og det er det, jeg synes er uacceptabelt. De enkelte lande i EU må og skal da hver især svare for deres forpligtelse, uanset hvem der er medlem i dag, og uanset hvem der bliver optaget, og det vil sige, at når nu f.eks. de østeuropæiske lande kommer ind i EU, er de vel også en del af EU, og så skal de også opfylde deres del af den samlede forpligtelse.

Jeg synes, det forkastelige kommer frem i, at EU skal opføre sig som én stat. Selvfølgelig kan man inden for EU tage de forskellige lande, hvor det er billigst og bedst at gøre det, og købe sig aflad – forstået på den måde, at der er jo stor forskel på energiforbruget i de enkelte EU-lande i dag, og jeg er meget uenig i miljøministerens opfattelse af, at det er det samlede reduktionstal for EU, der skal tælle. Vi skal fastholde, at det er reduktionstallet for de enkelte lande i hele verden, også i EU.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nu er hr. Bent Hindrup Andersen kommet lidt anderledes ind i debatten, men det er ikke det, der er beklageligt. Det beklagelige er netop, at når vi tænker på den måde, hr. Bent Hindrup Andersen lige heroppefra gennemgik de oplæg, der kommer fra EU, kan vi godt tænke i en joint implementation. Det er meget flot, at vi kan det, men der er bare det, at vi alligevel skal have en debat, hvor man kan stå og tage afstand fra det, og det er underligt.

Men jeg tror, det retter sig. Vi skal have debatten på torsdag, og så får vi forhandlingerne i Kyoto, og så tror jeg, tingene udvikler sig sådan, at det hele også falder på plads her. Tingene tager lidt lang tid somme tider, og det kommer de også til her.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 45:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenkling på miljø- og naturområdet.

Af Hans Christian Schmidt (V) og Niels Jørgen Langkilde (KF) m.fl.
(Fremsat 30/10 97).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er kun et halvt år siden, vi her i Folketinget behandlede nøjagtig det samme beslutningsforslag, og i februar havde vi samme emne oppe at vende i spørgetiden.

Jeg kan stadig væk ikke genkende det billede, forslagsstillerne tegner af lovgivningen på miljø- og naturområdet som værende uklare, forvirrende og bureaukratisk. Det er et ekstremt tyndt begrundet beslutningsforslag, og de få eksempler, forslagsstillerne nævner, har vi debatteret her i salen, og et flertal i Folketinget afviser da også fornuftigvis beslutningsforslaget. Det er så nemt at sige, at der er behov for, at hele miljø- og naturlovgivningen skal regelforenkles; men det er ikke en påstand, der bliver mere rigtig, bare fordi den gentages.

Regeringen har taget en række initiativer på områder, hvor der har vist sig et behov for bl.a. forenklinger, og spørgsmålet er derfor, om der derudover er et behov. Sidst, vi havde debatten, efterlyste jeg konkrete eksempler på områder, hvor der efter forslagsstillerens opfattelse er et sådant behov – altså rigtige forenklingsforslag, ikke politiske forslag om forringelse af beskyttelsesniveauet camoufleret som forenklingsforslag.

Lad mig endnu en gang understrege, at regeringen selvfølgelig mener, at lovgivningen skal være så enkel, klar og forståelig som overhovedet muligt, og det er et spørgsmål, som regeringen selv tager alvorligt. Lad mig bare nævne et par eksempler: Kommunernes Landsforening har i et debatoplæg foreslået en forenkling af betalingsreglerne på spildevandsområdet, og derfor har vi nedsat et udvalg med deltagelse af KL for at se nærmere på spørgsmålet om ændring af disse regler. Dansk Industri ønsker en mere fleksibel administration af de særlig forurenende virksomheder, og som det fremgår af Miljøstyrelsens netop udsendte debatoplæg »Miljø, industri og regulering«, er vi åbne for en diskussion herom. Og endelig er det jo kendt, at regeringen i indeværende samling fremsætter et lovforslag, der samler reglerne på jordforureningsområdet. Kommer forslagsstillerne eller andre med gode, konkrete forenklingforslag, er regeringen altid klar til at diskutere dem, og jeg vil derfor gentage min opfordring om at være konkret.

Der er ikke andet nyt i forslaget, end at man dog i det mindste har korrekturlæst det, så Thorkild Simonsens titel er blevet opdateret; men det er også den eneste ændring – selv gale citater er gentaget ordret – så jeg bliver nødt til at drage den samme negative konklusion, som jeg gjorde for et halvt år siden.

Inger Bierbaum (S):

Det må altid være et mål i sig selv, at lovgivningen er så enkel og overskuelig som muligt. Det gælder selvfølgelig også på miljøområdet, og det er vi altid meget optaget af i Socialdemokratiet.

Det siger jeg nu, og det sagde jeg i grunden også for et halvt år siden, da vi behandlede B 130, som er fuldstændig identisk med det nu fremsatte beslutningsforslag, da det blev diskuteret i maj måned. Vi har ikke skiftet mening i Socialdemokratiet siden da, vi mener stadig, at reformen af naturbeskyttelsesloven, som blev gennemført under Schlüterregeringen, fungerer tilfredsstillende, og at der ikke er brug for endnu en stor regelforenklingsproces. Men som vi også pointerede, da vi sidst debatterede spørgsmålet, betyder det ikke, at vi ikke vil forenkle og forbedre lovgivningen. Socialdemokratiet støtter initiativer, der kan forenkle lovgivningen på miljø- og naturområdet, hvor det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, og hvor det er til gavn for miljø, natur og borgere.

Som det blev sagt sidst, er der foretaget ændringer i naturbeskyttelsesloven og råstofloven, hvor klagesystemet er blevet gjort mere enkelt. På jordforureningsområdet blev der i foråret sat et stort arbejde i gang for at forberede den revision af lovgivningen, som kommer lidt senere, og desuden arbejder et udvalg med at forbedre informationen til landmændene om reglerne i naturbeskyttelseslovens § 3, hvor der jo var diskussion om, hvorvidt der kunne ske nogle misforståelser. Dette udvalg fremkommer også med et forslag i slutningen af dette år.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at miljølovgivningen generelt set fungerer godt. Men det skal stå helt klart, at miljøet står højt på Socialdemokratiets dagsorden, og derfor må forenklinger ikke ske på bekostning af miljøet. Det er meget afgørende for os.

Der skal altså ikke herske nogen tvivl om, at vi altid er åbne over for at diskutere konkrete forenklingforslag, der ikke går ud over miljøet. Men dette forslag er alt for ukonkret og er blot en kopi af det beslutningsforslag, vi debatterede i foråret, og i bemærkningerne er der ingen nye facts, ingen nye argumenter, kun uaktuelle og uddebatterede emner. Derfor afviser vi forslaget.

Hans Christian Schmidt (V):

Indledningsvis vil jeg sige til ministeren, at det er jo sådan, at man godt kan komme til at skrive noget forkert, men jeg går også ud fra, at ministeren, næste gang han kommer herop, dokumenterer, hvor de forkerte citater findes. Man kan jo ikke bare stå og sige heroppefra, at jeg har skrevet nogle forkerte citater, uden at fortælle mig, hvor de står, så det ser jeg frem til at få at vide.

Så vil jeg ellers gerne sige, at med hensyn til regelforenklingen er det alt for stor en ære at gøre Venstre, at det skulle være os, der har fundet på det her. Jeg spurgte statsministeren her fra talerstolen i maj 1996, om han kunne forestille sig, at Miljø- og Energiministeriet også skulle med i regelforenklingsgennemførelsen, og det kunne statsministeren godt forestille sig. Nu synes vi så, at der er gået rigelig tid til, at det må være i orden at minde om det.

Vi har talt med flere forskellige folk af en vis kaliber, der godt kunne forestille sig, at der kunne ske en forenkling af miljølovgivningen, og der er ingen tvivl om, at reglerne på miljøområdet trænger til en kraftig forenkling. Der er alt for meget bureaukrati, alt for mange ulogi-

ske bestemmelser og alt for mange eksempler på klagesager, der aldrig burde være opstået.

Antallet af love og cirkulærer, vejledninger og bekendtgørelser generelt, ikke kun på miljøområdet, udgør i dag over 18.000, og hvert år tilføjes der endnu mellem 250 og 300. Men ikke nok med, at antallet af disse retrningslinier er enormt, sproget og måden, de er skrevet på, er tillige indviklet og bureaukratisk. Daglig konfronteres vi med nye sager, der er opstået baggrund af ulogiske afgørelser, der i langt de fleste tilfælde skyldes en lige så ulogisk miljølovgivning.

Det er vigtigt, at vi fastholder befolkningens store interesse for miljøet. Det er vigtigt, for hvis der for alvor skal gøres en indsats for at forbedre situationen, altså gøre interessen endnu stærkere, så må vi sige, at noget af det, der kan få folk til at miste interessen, er, når de bliver irriteret over et stift og ufleksibelt system, der hænger sig i detaljer og ikke ser tingene i større perspektiv. Det må vi sige, det er et problem. Det må vi have ændret.

Gang på gang sker det, at embedsbureaukratiet langt væk fra sagernes hjemsted, fordi love tilskriver det, skal træffe afgørelser, og somme tider bliver de jo meget uforståelige for den resterende del af befolkningen. Det er meget vigtigt, at den lokale kommune og det lokale amt, der ved, hvordan tingene hænger sammen, der kender sagernes hjemsted og endda selv besigtiger forholdene, er dem, der bliver lyttet til, og det sker ikke i så høj grad, som det burde i dag.

Vi finder altså, at miljølovgivningen, f.eks. planloven og naturbeskyttelsesloven, bør have et grundigt serviceeftersyn. Der skal luges ud og fældes nogle træer i den alt for store og tætte lovjungle. Af den grund har vi fremsat et beslutningsforslag, der pålægger regeringen at iværksætte et regelforenklingsarbejde på miljø- og naturområdet. Den overordnede hensigt er at gøre lovgivningen mere klar, logisk og systematisk.

Jeg hører, at man siger, det er lidt ærgerligt, at forslagsstillerne ikke i højere grad har kunnet uddybe det og specialisere det og sådan noget. Ja, nu er det jo sådan, at vi også ser frem til, at vi overtager Miljøministeriet, og så skal vi gerne sørge for, at de folk, der er ansat dér, så nemt som ingen ting, er jeg sikker på, laver forslag til, hvordan det kan gøres. Så nemt er det. Men der er jo altså lidt forskel på, om man er minister, eller man sidder i Folketinget og er

miljøpolitisk ordfører for et parti. Der må vi gå ud fra, at man som minister kan bruge sine embedsfolk til at udfærdige sådan et forslag.

Men se, allerede i Jyske Lov fra 1241 stod der: Loven skal være ærlig og retfærdig, tålelig efter landets sædvane, passende, nyttig og klar, så at alle kan vide og forstå, hvad loven siger. Det er desværre ikke tilfældet i dag, i særlig grad ikke på miljøområdet. Det bør vi have ændret.

Jeg tror faktisk, at langt de fleste af Folketingets partier i bund og grund ønsker at støtte op om en klarere og enklere lovgivning. Miljøministeren og hans folk må have tiltro til, at de lokale instanser i mange tilfælde sagtens kan løse problemerne selv. Man behøver ikke at stramme og udvikle lovgivningen oppefra. Men selvfølgelig skal vi have et sæt overordnede spilleregler; det ønsker vi helt klart.

Og så fik jeg at vide, at jeg havde bragt et citat af den tidligere borgmester i Århus, hr. Thorkild Simonsen – nu er han indenrigsminister – og så synes jeg da også, at jeg skal citere, hvad det var, han sagde. Det var nemlig sådan, at den nuværende indenrigsminister den gang sammen med Ivan Jensen på KL's vegne skrev i Berlingske Tidende i april 1997:

»Miljø- og energiministeren har sat sig i spidsen for opbygningen af et planbureaukrati, der ikke har set sin lige i dansk planlægnings historie.«

Det er vel ikke rimeligt at skyde den over til oppositionen og sige, at det er dens skyld, og det er den, der er imod, det er altid den, der er irriterende. Det er den nuværende indenrigsminister, der har sagt det her, og jeg tror ikke, den nuværende indenrigsminister har skiftet synspunkt på så kort tid, fra han var borgmester og KL-næstformand. Det tror jeg ikke på.

Derfor synes jeg, at det ville være meget fint, hvis man gik ind og tog fat på den her debat. Det er åbenbart stærkt generende for befolkningen uden for Christiansborg, og så er det vel ikke så ringe endda, at vi gør lidt for det og går i gang med at få en række forenklinger. Hvis man ønsker at fastholde befolkningen i miljødebatten, må der kort sagt gøres op med regeltyranniet. Det medvirker vi gerne til.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Når man taler regelforenklning, så er en af følgerne af at lave regelforenklning jo, at man får en større præcision og en større klarhed, og det er til fordel for dem, der skal bruge reglerne.

Det vil også bevirke, at man kan sammen-skrive en række regler til færre regler, og når man er kommet dertil, så vil man komme i en situation, hvor man får en sikker og hurtig administration, der træffer ensartede afgørelser, så det, man siger til Per, er det samme, som man siger til Poul. Det vil altså sige, at man får en større sikkerhed i forvaltningen. Der bliver en mere ensartet forvaltning. Vi får dermed færre retssager og større retssikkerhed, og vi får færre klager. Alt i alt giver det jo så en billigere administration og en større forståelse.

Og når vi taler om »Agenda 21«-arbejde og om at inddrage befolkningen, så går man meget lettere med i et område, hvor man forstår reglerne, end i et område, hvor man ikke forstår reglerne. Jeg tror ikke, det er nogen tilfældighed, at der er mange, der spiller banko, for dér er reglerne rimelig til at overskue; men når der skal spilles bridge eller noget andet, hvor reglerne er mere komplicerede, så er der ikke helt så mange tusind, der befolker de enkelte spillesteder.

Så derfor: Hvis vi virkelig ønsker at gøre en indsats for miljøet, så gælder det om at få regelforenkling og få sat hele den gode cirkel i gang, der slutter med, at vi får flere penge til miljøarbejdet.

Så har jeg bemærket mig, at flere har efterlyst, om ikke vi kunne komme med nogle konkrete eksempler. Det har vi gjort i den konservative folketingsgruppe, men for ikke sådan at politisere det hele, så har vi ikke kastet forslagene herved, men har sendt dem over i Miljøministeriet.

Vi havde først et forslag foranlediget af en af de sager, som har givet en masse tummel. Det er spørgsmålet, om man på et skilt på en golfbane kan sætte et mindre skilt, der fortæller, hvem der har betalt det lidt større skilt. Det kunne man ikke. Det blev der klaget over. Eller jo, det kunne man godt for de lokale myndigheder, men det blev der klaget over af Danmarks Naturfredningsforening, og så skal de lokale myndigheder tage stilling til det, så skal Naturklagenævnet tage stilling til det, og man diskuterer frem og tilbage, og det skal op i Nævnet, og samtidig siger ministeren, at det egentlig er o.k., for han forstår reglerne på en anden måde, end Naturklagenævnet gør det, og han må trække sine udtalelser tilbage, og det slutter så med, at Naturklagenævnet siger, at det ikke kan lade sig gøre. Og nu vil ministeren så gå i gang med at rette det her til sammen

med nogle andre ting. Det skal han have ros for. Samtidig arbejdede vi og er så kommet med vores forenklingsforslag.

Men denne sag viser bare, hvor mange tusinde kroner det koster samfundet, og hvor mange mennesker der skal bruge tid på at afgøre, om et skilt skal være så stort eller så stort, eller hvor det må være. Det var ikke sket, hvis vi havde lavet en regelforenkling efter konservativ model. Vi er kommet med et udspil, der sætter en grænse på 1.000 cm². Nu kan jeg forstå, ministeren siger 900 cm², og det kan vi sagtens leve med, det skal ikke skille os ad. Men det gælder om, at vi får en regel, hvorefter vi kan gå ud med en tommestok og måle: Bum, bum, det er i orden, eller: Bum, bum, det er ikke i orden. Så har vi ikke beskæftiget en masse embedsmænd med det. Så har vi fået tid til, at de embedsmænd i stedet for kan bruge tiden på noget naturgenopretning eller noget rigtig konstruktivt for miljøet.

Vi har også sendt et andet forslag over til ministeriet. Det er langt mere kompliceret, meget sværere at tygge igennem, og jeg vil gerne takke de embedsmænd, der har brugt tid på at rådføre sig og prøvet at vejlede os i at få de her forslag lavet så gode som muligt. Det drejer sig om sommerhusreglen, hvor vi altså i dag har en lovgivning, som en del af samfundet tror skal fortolkes på én måde, ministeren på en anden måde og nogle tredje myndigheder på en tredje måde. Den bliver administreret vidt forskelligt, vi har ingen retssikkerhed, vi kører retssager, og vi ulejliges den højesteret, som har lange ventetider i forvejen. Dér vil vi gerne lave nogle krystalklare regler, ikke for at lave om på beskyttelsesniveauet, men bare for at fastslå, at reglerne er sådan, og det kan enhver se, det skal vi ikke have administrativt bøvl om.

Vi arbejder gerne på den måde, og her har ministeren så et par eksempler. Vi vil gerne fortsætte ad den vej, men jeg tror, ministerens embedsmænd er så dygtige, at de sagtens kunne gøre det her. Det bliver lidt at gøre sig selv overflødig over for noget administrativt bøvl, men hvis man så i stedet for kan få lov til at bruge kræfterne på at forbedre miljøet, tror jeg alligevel, at folk vil synes, det er langt sjovere.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg synes ærlig talt, at hvis det er sommerhussager, vi skal diskutere, eller hvis det er klagesager til

Miljøklagenævnet eller Naturklagenævnet, vi skal diskutere, så kunne det godt have stået i bemærkningerne, så vi vidste, hvilke konkrete sager vi skulle diskutere.

Og jeg vil gerne sige til hr. Niels Jørgen Langkilde, at mit indtryk er ikke – specielt ikke her op til kommunevalget – at folk ikke er interesseret i at diskutere miljøspørgsmål. Masser af steder er man meget interesseret. Man kan så have lidt forskellig opfattelse af, hvordan midlerne skal bruges. Vi vil gerne alle gøre noget for et godt miljø, men midlerne har vi i hvert fald i mit område brugt meget tid på at diskutere.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Vurderingen var, at vi ikke skulle fylde lovforslaget med en masse enkelt eksempler, som vi så brugte hele debatten til, men blot fordi der nu var ønske om nogle konkrete eksempler, så gav jeg dem og prøvede at anskueliggøre sådan lidt håndfast, hvad det er, det handler om. For det, det handler om for os, er jo at gøre passive miljøkroner i administrationen til aktive miljøkroner ude i naturen. Det er den vej, vi gerne vil gå.

Om så det her er gode eller dårlige forslag til regelforenkling, vil jeg overlade til andre at tage stilling til, men det gælder om at frigøre nogle administrative ressourcer, sådan at vi kan få gjort noget mere ved naturgenopretning og andre af de store problemer, der ikke er løst endnu.

Anni Svanholt (SF):

Der er jo her tale om en fuldstændig genfremsettelse af et forslag, som vi har behandlet for ganske kort tid siden.

Jeg vil gerne sige, at SF's holdning er, at det er klart, at lovgivningen skal være klar, præcis, logisk og let forståelig – det tilstræber vist alle her i dette Ting – og at der skal gives god information også i forhold til borgerne, hvor der er tale om kompliceret lovgivning. Det er klart, at det går vi ind for.

Men det er mit indtryk, at det ikke er det ærinde, Venstre og De Konservative er ude i. Sidst, vi havde debatten, var det helt klart – og jeg må opfatte det på samme måde her, da det er en nøjagtig genfremsettelse – at det, man har som formål, i virkeligheden er at fjerne de væsentligste dele af naturbeskyttelsen, i hvert

fald fjerne en lang, lang række af paragrafferne derom.

Der er lagt vægt på § 3, det står i bemærkningerne, og vi har også tidligere oplevet, hvordan Venstre og De Konservative – det var måske mest Venstre – for at fjerne naturbeskyttelsen har kørt en kampagne mod naturbeskyttelseslovens § 3. Man har faktisk også udgivet et skrift om alle de paragraffer i naturbeskyttelsesloven, der skal væk.

Det ville efter SF's opfattelse være helt katastrofalt, hvis den beskyttelse, vi trods alt har af det åbne land og de danske kyster, fuldstændig blev sat over styr ved at fjerne en lang række beskyttelseslinjer.

Vi mener altså – og det var også holdningen sidste gang – at det her forslag har et andet formål end det, man prøver at sælge på etiketten. Derfor afviser SF forslaget.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg har det selv sløjt med hørelsen, så jeg skal ikke beklage mig over, at jeg nu lige skal gentage lidt for fru Anni Svanholt:

Formålet med det her forslag er ikke at reducere nogen form for miljøbeskyttelse. Det er ikke formålet. Formålet er at gøre reglerne enklere. Hvis vi tager eksemplet med golfskiltet fra før, hvor man altså ikke i loven vil skrive, hvor store skilterne må være, men overlader det til skøn og det ene og det andet og det tredje, så bureaukratiserer man jo området. Så kan man diskutere, om det er status quo at have 900 cm² eller 1.000 cm² eller 850 cm²; det er jeg rystende ligeglad med. Det, jeg vil have, er, at vi får nogle regler, der er klare, sådan at alle kan forstå dem. Det er jo også den måde, vi kan sikre borgerdeltagelse på.

Jeg vil også godt sige omkring naturbeskyttelseslovens § 3, at det er altså en gammel konservativ hjertesag. Jeg var selv med til at skrive det konservative miljøprogram, som har gjort, at vi i dag har § 3. Den svigter vi ikke. Fru Anni Svanholt kan slå op i »Pas godt på Danmark«, Det Konservative Folkepartis miljøprogram fra 1986. Der vil hun se det. Vi har ikke ændret holdning. Vi vil beskytte § 3-områderne, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstår desværre mere og mere, at fru Anni Svanholts problem er, at det forslag, Venstre og

De Konservative og Fremskridtspartiet – nej, det er kun Venstre og De Konservative her – har fremsat, desværre ikke passer til den tale, fru Anni Svanholt gerne vil holde. Det er selvfølgelig lidt ærgerligt, men det gør jo ikke forslaget dårligt.

Det er bare lidt ærgerligt, at man skal stå og tale om en masse ting, når enhver ved at læse forslaget kan finde ud af, at det ikke er det, forslaget handler om. Men det skal omhandle det, for ellers passer det ikke til SF's ideer.

Jeg ved ikke rigtig, om man synes, det er en regelforenklning, at man har en § 3 i naturbeskyttelsesloven, der omhandler ferske enge, og for at det offentlige system selv kan finde ud af, hvad man skal forstå ved ferske enge, så laver man et 14-siders-notat – et 14-siders-notat! – om, hvad der skal forstås ved ferske enge. Og det forventer man selvfølgelig at befolkningen lige tæsker igennem og husker, når den står og skal bruge det engang. Det kan man simpelt hen ikke være bekendt. Så enkel er den sag: et 14-siders-notat!

Er det regelforenklning eller en bagatelgrænse, når man kan forbyde sponsorkilte på 20 x 8 cm på en bænk på en golfbane? Nej, lad os nu få det her arbejde i gang. Vi har netop ikke sagt, hvad det skal ende med. Det er op til miljøministeren.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Når jeg fremfører, at i hvert fald Venstre vil fjerne store dele af naturbeskyttelsesloven, er det simpelt hen, fordi jeg har gjort mig den ulejlighed at læse det, som Venstre har skrevet om det i september 1996.

Venstre har været meget konkret, for det handler om at fjerne beskyttelsen af ferske enge og overdrev, fjerne strandbeskyttelses- og kystbeskyttelseslinjerne, fjerne beskyttelseslinjer ved skove, fjerne beskyttelseslinjer ved fortidsminder, fjerne beskyttelse af klitfredede arealer og fjerne den beskyttelseslinje på 300 m, der er ved kirker. Det er meget konkret beskrevet.

Jeg vil gerne spørge hr. Niels Jørgen Langkilde, om De Konservative står bag den holdning, og så vil jeg gerne spørge hr. Hans Christian Schmidt, om Venstre har opgivet det, der står i dette skrift. Det ville være utrolig positivt, hvis man fuldstændig har opgivet enhver tanke om at ødelægge naturbeskyttelsen i dette land.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg forstod, at det pågældende skrift – jeg har ikke haft lejlighed til at læse det i sin helhed – er et debatoplæg af en eller anden art, og jeg kan sige, at de eksempler, der blev nævnt, kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte.

Vi går ikke ind for den form for regelforenklning, fordi det godt kan udvikle sig til, at man ikke har den samme beskyttelse over hele landet f.eks. ved kirkerne. Det er ikke noget, vi skal overlade til at blive skønnet og tolket alle mulige steder. Der har vi en klar regel. Der gælder det samme med vores oldtidsminder. Dem værner vi meget om, for det er en vigtig national arv at beskytte, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er sådan set ærgerligt, for man kan slippe galt af sted, når man kommer til at citere fra noget. Jeg er sikker på, at fru Anni Svanholt aldrig ville gøre sådan noget bevidst, så det er sikkert en fejl, hun er kommet til at begå, for ellers ville hun jo ikke stå heroppe og sige, at det og det skulle fjernes. Man må godt tage det op, og så kan man jo læse det op forfra en gang til.

Det, vi taler om, er, at der er visse ting i naturbeskyttelsesloven – og det var nøjagtig, hvad jeg sagde i mit indlæg – der ligger bedre ude i amterne og kommunerne, og visse andre ting, der ligger bedre i offentlige styrelser. Det er præcis, hvad der står, men man skal gøre sig den ulejlighed at læse hele forslaget og ikke kun de småbilag, som man har fået med. Man skal læse hele forslaget. Det er da det mindste, man kan forlange, hvis man skal diskutere det.

Og så skal jeg kun sige ganske kort, at jeg sagde også, at man skal have et sæt overordnede spilleregler. Selvfølgelig skal man det. Vi er ikke på vej til at fjerne naturbeskyttelsesloven. Vi diskuterede en regelforenklning, og om opgaverne skulle ligge et andet sted.

Må jeg ikke ved denne lejlighed minde om, at vi også har en opgavekommission siddende, som arbejder med, hvilke ting der skal afgøres i styrelserne, hvilke ting der skal ligge i amterne, og hvilke der skal ligge i kommunerne. Jeg synes, det er helt fint, at vi får en debat om det. Det er jeg altid klar til. Jeg har lige været i Hilerød for at diskutere med Danmarks Naturfredningsforenings præsident. Helt fint. Men man skal altså læse, at der står, at det er kom-

munerne og amterne, som i nogle tilfælde får beføjelserne.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jamen jeg kan da godt forstå, hvis hr. Christian Schmidt vil dæmpe lidt. Det ville være meget positivt, hvis der er ændret en holdning hos Venstre. Men jeg kan jo starte med at læse op:

Der står, at en ændring og forenkling føres ud i livet ved en ændring af lov om naturbeskyttelse, § 3, stk. 2, nr. 4. Det var enge og overdrev. Og hvis jeg tager det, der handler om strande og andre kyststrækninger, står der: fjernelse af § 15 i lov om naturbeskyttelse. Det er da meget præcist sagt. Det handler altså om at fjerne beskyttelsen. 100 m-beskyttelsen ved strande og kyststrækninger er altså væk ved en fjernelse af § 15.

Og så kan jeg fortsætte med skovene. Der står også: Fjernelse af § 17 i lov om naturbeskyttelse. Og den næste, fortidsminder: Der står fjernelse af § 18 i lov om naturbeskyttelse. Hvis jeg videre tager klitfredede arealer, står der: Fjernelse af §§ 8, 9, 10 og 11 i lov om naturbeskyttelse. Og jeg fortsætter med kirkerne: Fjernelse af § 19 i lov om naturbeskyttelse. Det næste er, at § 29 skal fjernes i lov om naturbeskyttelse, det er noget om sejlads. Det kan jeg da ikke opfatte anderledes.

Det er rigtigt, at der nogle enkelte steder står, at det skal lægges ud til de kommunale myndigheder, men det her kan man da ikke tage fejl af, må jeg sige til hr. Hans Christian Schmidt. Det kan ikke bortforklares.

Formanden:

Vi tager undtagelsesvis en tredje omgang korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er sådan set helt fuldt forståeligt, at man har en dårlig sag. Sådan kan det gå. Vi står ved hver eneste ting. Vi er kommunernes og amternes parti. Sådan er det, og det skal vi stå ved også i denne stund. Derfor har vi sagt igen og igen, at det skal man lægge ud til kommuner og amter, og om andet har vi sagt, at det skal man ikke have.

Det, som fru Anni Svanholt gjorde sig skyldig i i sit første indlæg, var, at hun remsede op uden at sige, hvad der skulle lægges ud til kommuner og amter. Det kan man ikke.

Formanden:

Vil fru Anni Svanholt komme igen? Nej.

Så går vi videre til hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (FP): Jeg er sådan set glad for, at fru Anni Svanholt begyndte at gætte på, hvad beslutningsforslaget her ville komme til at betyde, for i og med at det er et beslutningsforslag, er det jo op til regeringen at udmønte det, og i og med at fru Anni Svanholt står og læser op af Venstres debatoplæg, må det jo være, fordi hun enten ønsker eller ser frem til, at Venstre får regeringsmagten i Danmark. Det gør vi også i Fremskridtspartiet.

Det, der er nødvendigt, er jo, at man forholder sig til det, som Folketinget skal diskutere. Det her er et klart beslutningsforslag om regelforenkling, og det er der i den grad brug for specielt på dette område. De udviklede, snørklede regler, der er på hele miljøområdet, gør, at det er de færreste, der overhovedet vil kaste sig ud i at begynde at diskutere, hvordan lovgivningen skal se ud, for alene det, at man skal til at sætte sig ind i det for at kunne være med i debatten herinde, gør jo, at man nærmest er nødt til at gå på universitetet i adskillige år, og så er det måske ikke engang nok.

Det er så snirklet, indviklet et område, at man meget vel som borger kommer til at brænde fingrene ved at gøre noget i den bedste mening, men så viser det sig, at der et eller andet sted omme i § 1057, litra d, stk. 2, punkt 4, står et eller andet om, at det måtte man ikke. Det er ikke hensigtsmæssigt, at man laver en lovgivning i Danmark, hvor borgerne ikke kan være med, og hvor borgerne ikke kan forholde sig til det og så pludselig uforvarende går hen og bliver til lovbydere. Det er selvfølgelig ikke rimeligt.

Jeg vil godt i modsætning til fru Anni Svanholt sige: Når Fremskridtspartiet tager stilling til et forslag, tager vi stilling til det forslag, der ligger, og hovedsagelig til det, der står på forsiden. Vi kigger også lidt i bemærkningerne for at se, hvor vi er på vej hen. Men det er jo det, der står på forsiden, som Folketinget skal stemme om på et tidspunkt, og inden vi skal stemme om det, kommer forslaget ned i udvalget, hvor man også kan få lov til at afgive betækningsbidrag, og i det betækningsbidrag kan man så præcisere, hvis der er noget, man er i tvivl om.

Så disse gisninger eller gætterier om baggrunden og bevæggrunden for fremsættelsen af

forslaget tager Fremskridtspartiet ikke del i. Vi støtter forslaget, som det ligger, for det er et godt forslag. Fru Anni Svanholt syntes jo også, det var et godt forslag, og derfor burde SF selvfølgelig støtte forslaget og derved være med til at bakke op om, at vi får en regelforenkling også på dette område.

Fremskridtspartiet støtter beslutningsforslaget.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Siden vi sidst behandlede dette beslutningsforslag, er der ikke sket noget nyt. Det er der i hvert fald ikke henvist til i bemærkningerne til forslaget, så det er der vel ikke, og så er det jo svært at lave en anden ordførertale end sidste gang. Jeg vil nu prøve alligevel for retfærdigvis at give forslaget en anden behandling, end det fik dengang.

Der er én ting i forslaget, som undrer mig, og det er noget, der står i bemærkningerne: »Forslagsstillerne tager afstand fra de mange myndigheder, der gives til miljømyndighederne. De er ofte meget vidtgående og åbner for en meget varierende retshåndhævelse.«

Her vil jeg gerne sige til forslagsstillerne, at jeg fra Enhedslistens side har markeret en enighed med fru Birthe Rønn Hornbech med hensyn til, at der skal være klare retningslinjer, også når det drejer sig om, hvordan man skal håndtere en håndhævelse af miljøovertrædelser, for selv miljøsvin, eller hvad man skal kalde dem, skal også have en vis retssikkerhed ligesom andre, der overtræder loven.

Derfor har vi givet tilslutning til, at der skal laves et stykke arbejde på det område. Men det, jeg ikke forstår, er, hvordan det kan betyde en regelforenkling. Det, der ligger i forslaget fra fru Birthe Rønn Hornbech, som jeg egentlig syntes var meget fornuftigt, er et helt sæt nye regler, ekstraregler, for, hvordan offentlige myndigheder skal optræde: veterinærmyndigheder, miljøkontrol osv.

Det er da ikke en regelforenkling. Det har jeg svært ved at forestille mig. Det vil være et helt sæt nye love på 2-3 områder, der skal laves for at beskrive, hvordan man har pligt til at opføre sig, når man kommer som kontrollant, og i forhold til, at man er rådgiver osv.

Det er ikke en forenkling af loven, og derfor synes jeg, det er en lidt forkert titel. Man forsøger at sælge sine mærkesager under et slogan, som egentlig ikke har noget med indholdet at gøre.

Hvis man så kigger på de sager, der er nævnt som eksempler i bemærkningerne, er det klart, at det med marskbonden er en frygtelig lang historie. Det er efter min opfattelse egentlig et meget godt eksempel på, hvad der skal til, hvis man skal lave en regelforenkling, og det vil jeg så foreslå Venstre: Man skal simpelt hen afskaffe den private ejendomsret. Den største privatisering, der nogen sinde er sket, er at give privat ejendomsret til jorden.

Det har betydet, at den private ejendomsret styres af en umiddelbar fortjeneste, og dér er man ikke i stand til at tage langsigtede interesser ind i billedet. Det har så betydet, at der f.eks. i Tøndermarsken må gribes ind ud fra nationale og internationale interesser i naturområdet. Derfor har man lagt den ene restriktion efter den anden ned over den private ejendomsret.

Det er klart, at hvis man så ikke laver loven helt præcis, kan den omgås. Det er det, der ligger i § 3, hvor man, dengang man lavede restriktioner for dyrkning, ikke præcis sagde, at der ikke må have været dyrket inden for 10 år eller lignende, og at der skal have været rent græs, for at man kan få erstatning.

Det er denne lange erstatningssag og denne lange form for bureaukrati, der ligger i at påtvinge den private ejendomsret, at man skal opføre sig ordentligt. Det er et gigantisk bureaukrati. Det er blevet tilsidesat og ændret i Skjern Å-modellen, og den er vi meget mere tilhænger af. Her går det offentlige ind og overtager jord i et af de mere følsomme områder. Så kan jorden forpagtes ud efter nogle klare regler, og så kan man efter fem år, når man skal forpagte den ud igen, sige, at det går heller ikke at gøre sådan, og så kan man ændre det. Så får man på en smidig måde tilpasset naturens gang i disse områder.

Så jeg vil sige, at det egentlige, der skal til, hvis man kigger på hele landbrugslovgivningen, er, at i det øjeblik, vi lavede et enkelt forbud mod at importere kunstgødning og pesticider og mod at producere det i Danmark, behøvede vi ikke al den kontrol. Vi behøvede ikke gødningsregnskaber, vi behøvede ingenting i det øjeblik, vi havde et totalt økologisk Danmark. Så var det meget enkelt. Se det har noget med regelforenkling at gøre.

Det, der sker, er, at især partiet Venstre i virkeligheden handler stik modsat. I og med at man vil have den fri ejendomsret til at være dominerende, og man vil have liberaliseret over

det hele og have udliciteringer, får man et gigantisk bureaukrati med at kontrollere, hvordan man så gør det.

Så mit forslag til partierne bag forslaget om regelforenklingen er: Lad os få afskaffet den private ejendomsret til jorden og få Danmark omlagt til økologisk drift, så kan alle få den handlefrihed, som alle inden for dansk landbrug efterspørger.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil da gerne spørge, om hr. Bent Hindrup Andersen har tillid til, at statsmagten er så god og så velmenende, at hvis den skulle overtage ansvaret for § 3-områderne, behøvede man slet ikke at skrive nogen vejledninger. Man behøvede slet ikke at have nogle regler, fordi enhver statsansat skovfoged eller enhver statsansat klitfoged pr. intuition eller pr. åbenbaring ville vide, hvad der var rigtigt, og hvad der var forkert. Kunne man virkelig afskaffe alle de regler?

Jeg synes, det vidner om mangel på forståelse. Uanset om vi har en stærk statsmagt eller en svag statsmagt, eller om vi har den private ejendomsret, den offentlige eller begge dele, er vi da nødt til at have et regelsæt for at beskytte tingene. Men som eksemplet med golfskiltene viste, kan vi gøre det, at vi gør reglerne klarere, så der ikke er alle disse konflikter.

Det kan godt være, at et skilt på et eller andet antal kvadratcentimeter ikke vil være så snedigt på et bestemt sted, men vi ville spare masser af tid på administrativt bøv, og det ville kunne gøre, at vi alle sammen ville kunne få et lettere liv og ville være mere optaget af at løse de egentlige miljøproblemer.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hr. Langkilde har ret i, at jeg glemte en af mærkesagerne dér; man skal også lige huske at afskaffe EU's støtteordninger, for hvis man ikke har støtteordninger og landbrugsordningerne – det så vi jo i New Zealand – så får man alle de ekstensive arealer til at stå fri, og så behøver vi ikke de reguleringer – heller ikke på græsning og engene og de andre steder.

Når jeg nu i den givne situation siger, at jeg hellere vil have en statsovertagelse af jorden, er det jo for også på længere sigt at få jordpriserne under kontrol. Men det er da helt rigtigt – sagt til hr. Langkilde – at det ikke er staten, der skal styre dyrkningen af jorden. Det eneste regelsæt,

der skal sættes op, er det økologiske regelsæt, som man kender i dag: at der ikke må importeres kunstgødning og pesticider, og så har man faktisk en handlefrihed tilbage.

Så skal man også lige huske den lille pointe, at vi skal også have afskaffet EU-støtteordningerne, og derved får man også afskaffet et gigantisk bureaukrati, og så kan det ikke mere betale sig at udnytte marginaljorderne. Det har man faktisk set er blevet resultatet, og det er et af de få positive resultater i New Zealand: alle de overudnyttede marginaljorder er blevet frigjort og genplantet med skov. Og det kommer helt af sig selv, når der ikke er en gigantisk støtte til at pine den sidste krone ud af de våde enge og andre ting.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jamen det er altså ikke kun landbruget, det handler om. Det handler da om, at vi har en lang række fredede områder, vi ikke engang har dyrkning på i dag. Hvordan vil man uden regelsæt beskytte mod, at folk går ned i en mose og graver sjældne planter som vibefedt og soldug op, graver gøgeurt op. Det kan økologisk landbrug altså ikke frelse os for. Det er vås, vi hører her fra Enhedslisten.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg skal på vegne af forslagsstillerne sige tak for debatten og for bemærkningerne. Jeg håber, at når vi nu kommer i Miljøudvalget, får vi debateret det godt igennem. Jeg håber også, at vi kan få regeringspartierne til at leve op til det, som vi har hørt værende deres holdning også om, at regelforenklung er noget, som de sætter i højsædet. Vi ser frem til debatten i Miljø- og Planlægningsudvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 21. november 1997, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.48
